

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 364/2019
22.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Весне Субић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву „АА Банке“ АД ... у ..., Булевар ..., коју заступа пуномоћник Владимир Димитријевић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-4 Уп 18/19 од 26.06.2019. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Сектором за другостепени порески и царински поступак, Одељењем за другостепени порески поступак Београд, у предмету пореском – понављање поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 22.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба „АА Банке“ АД ..., за понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године, којом је одбијена тужба тужиоца „ББ банке“ АД ..., чији је правни следбеник „АА Банка“ АД ..., поднета против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Централа, Сектор за порескоправне послове и координацију, чије је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број ... од 29.01.2015. године, којим је одбијена, као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарством финансија Републике Србије, Пореске управе – Центар за велике пореске обвезнике, број ... – .. од 11.07.2014. године, којим је тужиоцу у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности утврђена и наложена за улату непријављена обавеза пореза на добит правних лица, у износу и за период као у диспозитиву тог решења, камата за непријављену обавезу пореза на добит правних лица, обрачуната закључно са 26.05.2014. године и губитак за период од 01.01.-31.12.2012. године и наложено тужиоцу да сам обрачуна и уплати камату од 27.05.2014. године, када је у контроли обрачуната камата, до дана уплате главног дуга, а утврђене обавезе евидентира у пословним књигама, све то у року од 15 дана од дана пријема решења.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац захтева, као и у тужби за понављање поступка, наводи да је након што је донета пресуда Управног суда

I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године, којом је окончан поступак чије понављање тражи дошао до сазнања да је Управни суд – Одељење у Нишу раније донео пресуду II-1 У 2283/15 од 17.11.2016. године, којом је у идентичној правној ситуацији, тужбу уважио, поништио решење туженог и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, на који начин је Управни суд донео потпуно супротну пресуду од оне донете у поступку чије се понављање тражи. Наводи да између пресуде Управног суда I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године и пресуде Управног суда– Одељење у Нишу II -1 У 2283/15 од 17.11.2016. године, постоји идентитет предмета спора, обзиром да је предмет спора у оба поступка био поништај управног акта, који акти су по истом основу донети од истог органа у посебним поступцима за различита правна лица. Стога сматра да постоји истоветност предмета спора и апсолутно исто чињенично стање, што је морало довести до тога да се на исти начин тумаче и примењују законске одредбе. Указује на тумачење Министарства финансија дато у мишљењу од 29.09.2016. године, које се односи на одредбу члана 22а Закона о порезу на добит правних лица, које мишљење је Управни суд занемарио приликом доношења пресуде I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године. Предлаже да суд захтев уважи и укине побијано решење.

Противна странка у одговору на захтев наводи да је побијано решење правилно и на закону засновано и предлаже да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године. Ово стога што је тужилац уз тужбу за понављање поступка као нови доказ приложио пресуду Управног суда – Одељење у Нишу II -1 У 2283/15 од 17.11.2016. године, која није донета у истом спору (не постоји идентитет странака и предмета спора), због чега по оцени Управног суда тужилац није учинио вероватним да је у смислу члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима сазнао за нове чињенице или да је нашао или стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њега да су те чињенице, односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да њиме није повређен закон на штету подносиоца захтева јер тужилац није учинио бар вероватним постојање законских основа за понављање поступка из члана 56. став 1. тач. 1) и 5) Закона о управним споровима, на основу којих је, према стању у списима, тражио понављање.

Према одредби члана 56. став 1. Закона о управним споровима, поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновиће се по тужби странке, између осталог, ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку (тачка 1) и ако странка нађе или стекне могућност да употреби ранију судску одлуку донету у истом управном спору (тачка 5).

Одредбом члана 60. истог закона прописано је да ће суд одбацити тужбу за понављање поступка, између осталог, ако странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Врховни касациони суд најпре налази да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка

1) Закона о управним споровима. Ово стога, што по схватању Врховног касационог суда, нове чињенице и нови докази могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима само ако су те чињенице утврђене и докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука, а што није случај у пресуди Управног суда I-20 У 3826/15 од 21.01.2019. године, која је донета на основу чињеница утврђених у спроведеном управном поступку, а не на основу чињеница утврђених у управно-судском поступку.

Поред тога, по оцени овог суда, тужилац није учинио вероватним ни постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 5) Закона о управним споровима. Ово стога што се судски поступак на основу наведене одредбе може поновити само ако је судска одлука на коју се странка позива донета у истом управном спору у коме постоји идентитет и странака и предмета спора, дакле ако у истом управном спору постоје две различите одлуке, што није случај са пресудом Управни суд – Одељење у Нишу II-1 У 2283/15 од 17.11.2016. године, коју је тужилац доставио уз тужбу за понављање судског поступка. Друкчије одлуке у другим управним споровима не представљају разлог из тачке 5) члана 56. Закона о управним споровима за понављање управно судског поступка.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 22.05.2020. године, Узп 364/2019

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић